

Arrest

**nr. 313 265 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, zou volgens eigen zeggen sinds ongeveer 2012 in België verblijven.

Verzoeker bracht drie afzonderlijke periodes door in de gevangenis: van 25 september 2019 tot 20 december 2019, van 21 mei 2021 tot 31 augustus 2021, van 11 september 2021 tot 17 juni 2024.

Na zijn laatste gevangenisstraf werd verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Vottem, verzoeker zou op 19 juli 2024 gerepatrieerd worden.

Op 18 juli 2024 dient verzoeker in de gesloten instelling een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 5 augustus 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker wordt gehoord via videogesprek op 19 augustus 2024.

1.3. Op 28 augustus 2024 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt op 29 augustus 2024 per drager aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko. U bent een soennitische moslim en van Arabisch origine. U bent geboren in Sidi Kacem, Marokko, waar u tot uw vertrek woonde. Uw vader overleed in 2004. U stelt geen broers of zussen te hebben. U bent in Marokko naar school gegaan tot het derde jaar van het middelbaar onderwijs.

U stelt Marokko verlaten te hebben na de dood van uw vader. Toen uw vader overleed, liet hij enkel een huis achter. Dit huis werd door uw stiefbroers afgenomen. U woonde met uw moeder in armoede, buiten op straat; uw moeder werd ziek en begon toevallen te krijgen. U stelt dat u iets moest ondernemen. U trachtte meermaals om Marokko te verlaten. Uiteindelijk slaagde u er in 2010 in om het land te verlaten.

U stelt Marokko te hebben verlaten in juli of augustus 2010. U reisde via Spanje, waar u één jaar verbleef, naar België. Op 24 januari 2017 diende u in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. U wachtte de uitkomst van uw verzoek niet af en reisde enkele maanden later opnieuw naar België.

U stelt in oktober 2021 een kind gekregen te hebben met een Belgische vrouw, uw dochter zou echter geplaatst zijn.

Tijdens uw verblijf in België werden er in de periode van 2017 tot 2021 23 processen-verbaal tegen u opgesteld door de politie. U werd ook tot driemaal toe opgesloten in de gevangenis: een eerste keer van 25 september 2019 tot 20 december 2019 in de gevangenis van Sint-Gillis, een tweede keer van 21 mei 2021 tot 31 augustus 2021 in de gevangenis van Sint-Gillis en een laatste keer van 11 september 2021 tot 17 juni 2024, opnieuw in de gevangenis van Sint-Gillis. Na uw laatste gevangenisstraf werd u overgebracht naar het Gesloten Centrum voor illegalen te Vottem, teneinde u van het grondgebied te verwijderen. U zou op 19 juli 2024 gerepatriëerd worden naar Marokko, echter diende u op 18 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

U haalt aan dat u in Marokko niets of niemand meer heeft en tal van familieleden zich in België bevinden, en verwijst verder naar de armoede in Marokko.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen zonder geldig identiteitsbewijs of visum en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovendien rechtvaardigde ook het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, de toepassing van een versnelde procedure.

Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u vanwege uw mentale problemen niet in staat bent het interview via videoconferentie te doen. U stelt dat u psychologische problemen heeft en ook epilepsie. U zou al meerdere malen een psycholoog en psychiater geraadpleegd hebben alsook medicatie nemen. Dit staat u evenwel op geen enkele manier gevraagd welke mentale problemen u dan wel heeft, raakt u niet verder dan te zeggen dat u "niet weet wat (u) met uw leven moet doen" (CGVS, p.3). U stelt vaker naar de psycholoog te gaan, echter kan u niet zeggen hoelang u al begeleiding zou volgen, wie uw psycholoog zou zijn of wie uw psychiater zou zijn (CGVS, p.3-4). U heeft voorafgaand aan uw interview geen medische documenten overgemaakt aan het CGVS en kon tijdens uw persoonlijk onderhoud op geen enkele manier aantonen waarom u niet interviewbaar bent via VCI. U stelt dat u via een persoonlijk onderhoud in persoon wilt geïnterviewd worden en niet via VCI, maar een precieze reden hiervoor kan u niet geven. Het CGVS wijst erop dat u voorafgaand aan uw interview heeft aangegeven geen bezwaar te hebben tegen een gehoor op afstand (zie modaliteiten gehoor op afstand – toegevoegd aan het administratieve dossier).

Achteraf diende uw advocaat nog enkele medische documenten in die uw psychologische toestand zouden staven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het ene document slechts een opsomming van doktersbezoeken in de gevangenis betreft. De andere documenten dateren slechts van de dagen voor het interview en wijzen dus allerminst op het feit dat u al langer in behandeling zou zijn. Bovendien bevatten deze documenten geen enkele diagnose en werpen ze evenmin enig licht op uw mentale gezondheid. Het psychologisch verslag bevat weinig objectieve gegevens waaruit blijkt dat de aantasting van het cognitief geheugen dermate is dat u niet in staat bent een volledig en coherent relaas naar voor te brengen. Nergens in dit attest wordt er melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van

geloofwaardige verklaringen, om aan de asielprocedure deel te nemen of wat u zou verhinderen om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud via videoconferentie.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u herhaaldelijk aangaf liefst niet via VCI geïnterviewd te worden, slaagde u er in om op 19 augustus 2024 deel te nemen aan uw persoonlijk onderhoud via VCI om uw motieven van uw verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten en kon u vertellen over de redenen waarom u Marokko heeft verlaten. Later, nadat u bevestigde dat u al uw problemen heeft kunnen vertellen, weigerde u het interview verder te zetten. Wat dit betreft dient er uitdrukkelijk gewezen te worden op de medewerkingsplicht die op u rust in het kader van uw asielprocedure. Het is uw verantwoordelijkheid en plicht om medewerking te verlenen aan de instantie die over uw verzoek om internationale bescherming moet beslissen. Dat u op een bepaald moment weigerde het interview voort te zetten zonder dat u hiervoor een ernstige reden aanbrengt, doet afbreuk aan de ernst van uw asielaanvraag, hetgeen onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud, op 18 augustus 2024, contacteerde uw raadsman het CGVS om bezwaar te uiten tegen een videogesprek; er zouden zorgen zijn over mogelijke inbreuken op uw recht op privacy en de vertrouwelijkheid van de informatie die tijdens het persoonlijk onderhoud zal worden besproken.

Het CGVS wenst desbetreffend te benadrukken dat het, zoals elke verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4, zevende lid van Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna: Algemene Verordening Gegevensbescherming of AVG), er toe gehouden is aan de bepalingen vervat in de AVG te voldoen.

Verder wenst het CGVS erop te wijzen dat de artikelen 45 tot 49 van de AVG de voorwaarden voor de doorgifte van persoonsgegevens aan een derde land omschrijven in de vorm van een cascadesysteem. Het gegeven dat het Hof van Justitie in het arrest Schrems II het adequaatheidsbesluit van de VS (EU-US Privacy Shield) ongeldig verklaard heeft, heeft dus enkel tot gevolg dat een verwerkingsverantwoordelijke zich niet langer op artikel 45 AVG kan beroepen wanneer er sprake is van een doorgifte van persoonsgegevens aan een verwerker die zich in de Verenigde Staten bevindt. Deze ongeldigheidsverklaring heeft echter niet tot gevolg dat de doorgifte van persoonsgegevens niet langer mogelijk is op grond van artikel 46 van de AVG, waarvan het eerste lid bepaalt dat wanneer de Europese Commissie geen adequaatheidsbesluit vaststelt, het aan de in de Europese Unie gevestigde verwerkingsverantwoordelijke of verwerker is om te voorzien in passende waarborgen. In artikel 46, tweede lid AVG wordt toegelicht door middel van welke instrumenten de bedoelde passende waarborgen kunnen geboden worden. Zo kunnen de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen) de juridische basis vormen voor het doorgeven van persoonsgegevens naar derde landen.

Microsoft gebruikt de SCC om de transfer van persoonsgegevens naar de VS te verantwoorden. De meest recente versie van de "Data Protection Addendum" (Bijlage Bescherming van Persoonsgegevens voor Producten en Diensten van Microsoft of BBP, beschikbaar op <https://www.microsoft.com/licensing/docs/view/MicrosoftProductsand-Services-Data-Protection-Addendum-DPA> dateert van januari 2023.)

Het Hof van Justitie heeft verder geoordeeld dat de in artikel 46 van de AVG genoemde standaardcontractbepalingen geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting en dat, afhankelijk van de situatie in een bepaald derde land, er kan vereist zijn dat de verwerkingsverantwoordelijke aanvullende maatregelen neemt om de eerbiediging van dit beschermingsniveau te waarborgen (HvJ, 16 juli 2020, C-311/18, Schrems II, § 133). Zie in die zin ook de richtsnoeren van de European Data Protection Board "Recommendations 01/2020 on measures that supplement transfer tools to ensure compliance with the EU level of protection of personal data Version 2.0", van 18 juni 2021 (beschikbaar op <https://edpb.europa.eu/our-work-tools/our-documents/recommendations/recommendations-012020-measures-supplement-transferen>). Uit het arrest Schrems II blijkt dat voor de doorgifte van persoonsgegevens aan gegevensimporteurs die onder Section 702 van de Amerikaanse Foreign Intelligence Surveillance Act (FISA) (wet betreffende het toezicht op buitenlandse inlichtingen) vallen, de in artikel 46 AVG bedoelde standaardcontractbepalingen uitsluitend mogen gebruikt worden als de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens middels aanvullende (beschermings)maatregelen onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt.

Om te kunnen beoordelen of het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en of de artikelen 44 tot en met 50 van de AVG zijn nageleefd, kan het gebruik van Teams derhalve niet los worden gezien van de aanvullende maatregelen die het CGVS treft met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand.

Het CGVS heeft als verwerkingsverantwoordelijke diverse bijkomende maatregelen getroffen.

Zo wordt tijdens het gehoor op afstand enkel gebruik gemaakt van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts. Dit betekent dat noch het CGVS, noch het centrum waar de verzoeker verblijft gebruik maken van een persoonlijke account om in te loggen op Teams. Vanuit het CGVS wordt ingelogd via een speciaal daarvoor opgezette anonieme account, anoniem omdat de accountgegevens geen enkele verwijzing bevatten naar het CGVS of de protection officer die het persoonlijk onderhoud leidt. Ook de verzoeker neemt niet in eigen naam deel aan het gesprek. Het inloggen gebeurt via een gedepersonaliseerd account dat speciaal opgezet werd voor het gesloten centrum. De accounts kunnen derhalve op geen enkele manier teruggeleid worden naar u, de verzoeker om internationale bescherming die op afstand gehoord wordt.

Verder wordt tijdens het onderhoud gebruikt gemaakt van laptops specifiek voorzien voor en uitsluitend te gebruiken voor het horen op afstand. Deze laptops bevatten enkel en alleen een applicatie van Teams. Het gebruik van de laptops is opzettelijk begrensd tot het gebruik van de Teamsapplicatie. Het is met andere woorden onmogelijk voor de protection officer om een andere applicatie op deze laptop te downloaden, noch kan er via deze laptop ingelogd worden op het e-mailaccount van de protection officer, of op de interne databank van het CGVS met gegevens van verzoekers om internationale bescherming. De protection officer dient dan ook voor alle andere handelingen, zoals het opstellen van de notities van het persoonlijk onderhoud, het consulteren van landeninformatie, het versturen van e-mails, enz., gebruik te maken van de laptop die hij gebruikt voor zijn dagelijkse professionele werkzaamheden.

Verder is er tijdens het gehoor op afstand sprake van een end-to-end-encryptie (E2EE) tussen de zender en de ontvanger, waarbij het sleutelbeheer bij de verwerkingsverantwoordelijke, het CGVS, ligt en niet bij de verwerker, in casu Microsoft. Met E2EE worden gegevens die tijdens het gesprek verzonden worden, versleuteld op de oorspronkelijke locatie en ontsleuteld op de beoogde bestemming. Door het gebruik van E2EE kan de informatie tussen twee communicerende partijen niet onderschept, gelezen, en/of veranderd worden door een derde partij die niet op rechtmatige wijze deelneemt aan het gesprek. Deze vorm van encryptie zorgt er derhalve voor dat de inhoud van de communicatie alleen zichtbaar is voor de feitelijke deelnemers en niet voor Microsoft. Aldus wordt de audiovisuele verbinding tussen de protection officer en de tolk enerzijds, en de verzoeker om internationale bescherming en diens raadsman anderzijds dermate beveiligd dat toegang tot het communicatieverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud door een externe instantie of persoon onmogelijk is waardoor de bescherming van de persoonsgegevens die op dat ogenblik worden uitgewisseld gewaarborgd is.

Doordat de accounts niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming, en de gegevens die worden overgedragen onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek, zijn de persoonsgegevens die uitgewisseld worden tussen het CGVS en de verzoeker niet toegankelijk voor de verwerker, in casu Microsoft.

Kortom, de hierboven beschreven maatregelen zorgen ervoor dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, waardoor aldus het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en de artikelen 44 tot en met 50 van de AGV worden nageleefd.

Aangaande het advies van de GBA, wijst het CGVS erop dat de GBA enkel bevoegd is om een advies te verlenen over een ontwerp van een normatieve tekst (zie art. 23 van de wet van 23 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit), wat in casu gebeurd is (zie advies nr. 129/2021 van 24 augustus 2021, punt 4 en 13). Indien u evenwel van mening bent dat het CGVS uw persoonsgegevens niet verwerkt overeenkomstig de Algemene Verordening Gegevensbescherming, staat het u vrij een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit (Drukpersstraat 35, 1000 Brussel). Het CGVS heeft tot op heden geen kennis van een dergelijke klacht die door u of uw raadsman zou zijn ingediend bij de GBA.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kon u wel degelijk op afstand gehoord worden.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na analyse van alle elementen in uw dossier en uw verklaringen dient er te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw jarenlange verblijf in België gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten. Zo gebruikte u verschillende geboortedata, u stelde tijdens contact met de politie te zijn geboren in '1994', '1998' en '1999' (zie administratief dossier & Rapport DID 14/11/2019). U gebruikte eveneens verschillende nationaliteiten, zo stelde u meermaals dat u de Algerijnse nationaliteit heeft (Rapport Administratief FEDPOL, d.d. 06/07/2019; Rapport Administratief FEDPOL, d.d. 09/08/2020; Rapport Administratief FEDPOL, d.d. 05/11/2020). Doordat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen omtrent uw juiste geboortedatum en nationaliteit, moeten uw verklaringen met enige terughoudendheid worden bekeken. Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko zou hebben en naar België was gereisd met het oog op het indienen van een verzoek om internationale

bescherming, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit dan zou trachten te verhullen. Moet hier toch ook aan toegevoegd dat u geen enkel origineel en officieel document neerlegt, zelfs geen kopieën, die één van bovenstaande gebruikte identiteiten zou kunnen staven.

Wat betreft uw eigenlijk problemen waardoor u Marokko zou hebben verlaten, slaagt u er verder niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Immers zijn de door u aangehaalde problemen vreemd aan de criteria vermeld in de Vluchtelingenconventie. U wordt immers niet vervolgd omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Zo gaf u aan dat u in Marokko arm was en dat uw huis werd afgenomen door uw stiefbroers (CGVS, p. 3 & 6). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van economische en interpersoonlijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Verder zou u geen andere problemen gehad hebben in Marokko (CGVS, p. 6-7). U zou nooit problemen hebben gehad met de Marokkaanse autoriteiten, noch hield u er ooit politieke activiteiten op na in uw land van herkomst (zie vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, dd. 30 juli 2024, vraag 7). U stelt dat er 'politieke problemen' waren en vervolgt dat u jong was toen u het land verliet en niet over politiek wil praten. Om verduidelijking gevraagd komt u niet verder dan in algemene termen te stellen dat er in Marokko geen rechten zijn en al zeker niet voor arme mensen, maar dat u zich eigenlijk niets herinnert. Dit alles is zeer vaag en wijst allerminst op een gegronde vrees voor vervolging conform de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin wijst bovenstaande, of het feit dat u niets of niemand meer zou hebben in Marokko, op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijkomend slaagt u er ook niet in om coherent te vertellen over het moment waarop u Marokko heeft verlaten en in België bent toegekomen. U stelt Marokko te hebben verlaten in 2010 (CGVS, p.7). Echter verklaarde u eerder in 2020 dat u zich al vijftien jaar in België bevond (zie Rapport Administratief FEDPOL, d.d.06/12/2020). U verklaarde eveneens in België te zijn toegekomen in 2019 (Rapport DID, d.d. 14/11/2019). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij op een coherente manier kan vertellen over het moment waarop hij zijn land zou hebben verlaten. Dat u hier niet toe in staat bent en hier steeds wisselende verklaringen over aflegt, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Het CGVS wil er ook nog op wijzen dat uit een EURODAC-hit blijkt dat u ook in Nederland op 24 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat uw verzoek er op 3 februari 2017 kennelijk ongegrond werd verklaard, ook uw beroep werd er op 23 februari 2017 ongegrond verklaard (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn tenslotte niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw medische documenten werden eerder al besproken (zie supra). Bovendien bent u niet in staat uw identiteit aan te tonen. U legt geen enkel origineel document neer dat zou toelaten uw identiteit, reisweg en vluchtrelaas te staven.

Dit alles, gecombineerd met het feit dat u pas op 18 juli 2024 plots een verzoek om internationale bescherming indiende, wekt onvermijdelijk de indruk dat u nu de asielprocedure louter en alleen hanteert om een repatriëring te verhinderen (zie administratief dossier, Bijlage 39bis). Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat u zich al vele jaren in België bevindt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), en dus zeer lang heeft getalmd alvorens de bescherming van de Belgische autoriteiten te vragen. Indien u werkelijk een nood aan bescherming zou hebben, kan aangenomen worden dat u doorheen de jaren uw talrijke contacten met de Belgische autoriteiten zou aangegrepen hebben om deze bescherming kenbaar te maken.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u een nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel werpt verzoeker op dat er sprake is van *“onvoldoende rekening houdende met de behoefte aan specifieke steunmaatregelen die in het kader van bijzondere procedurele behoeften worden toegekend”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13/1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “de artikelen 13 en 44 tot 50” van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (Algemene Verordening Gegevensbescherming, AVG) en van de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel roept verzoeker de schending in van artikel 1, A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht”. Ook meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- *“Report on privacy policies of video conferencing services”* van NOYB van 2 april 2020 (stuk 3);
- kopie van een e-mail van verzoekers raadvrouw van 18 augustus 2024 waarin bezwaar wordt gemaakt tegen het plaatsvinden van een gehoor via videoconferentie (stuk 4).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd waarom er toepassing wordt gemaakt van een versnelde procedure en vervolgens waarom er geen specifieke steunmaatregelen worden verleend. Daarna wordt ingegaan op de bezwaren die verzoekers raadvrouw had geuit tegen een persoonlijk onderhoud via videoconferentie.

Vervolgens worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker heeft tijdens zijn jarenlange verblijf in België gebruik gemaakt van verschillende identiteiten, doordat hij er niet voor terugdeinst valse verklaringen af te leggen omtrent zijn geboortedatum en nationaliteit, moeten zijn verklaringen met enige terughoudendheid worden bekeken; verzoeker legt geen enkel origineel en officieel document voor dat één van de gebruikte identiteiten zou kunnen staven;
- (ii) de problemen die verzoeker aanhaalt, zijn vreemd aan de criteria van de Vluchtelingenconventie of maken geen reëel risico aannemelijk op het lijden van ernstige schade: de problemen zijn louter van economische en interpersoonlijke aard;
- (iii) verzoeker slaagt er niet in om coherent te vertellen over het moment waarop hij Marokko heeft verlaten en in België is toegekomen, dit tast zijn geloofwaardigheid verder aan;
- (iv) de voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande bevindingen wijzigen;
- (v) dat verzoeker plots op 18 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming indient, wekt onvermijdelijk de indruk dat hij de asielprocedure louter en alleen hanteert om een repatriëring te verhinderen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud stelt u dat u vanwege uw mentale problemen niet in staat bent het interview via videoconferentie te doen. U stelt dat u psychologische problemen heeft en ook epilepsie. U zou al meerdere malen een psycholoog en psychiater geraadpleegd hebben alsook medicatie nemen. Dit staaft u evenwel op geen enkele manier gevraagd welke mentale problemen u dan wel heeft, raakt u niet verder dan te zeggen dat u “niet weet wat (u) met uw leven moet doen” (CGVS, p.3). U stelt vaker naar de psycholoog te gaan, echter kan u niet zeggen hoelang u al begeleiding zou volgen, wie uw psycholoog zou zijn of wie uw psychiater zou zijn (CGVS, p.3-4). U heeft voorafgaand aan uw interview geen medische documenten overgemaakt aan het CGVS en kon tijdens uw persoonlijk onderhoud op geen enkele manier aantonen waarom u niet interviewbaar bent via VCI. U stelt dat u via een persoonlijk onderhoud in persoon wilt geïnterviewd worden en niet via VCI, maar een precieze reden hiervoor kan u niet geven. Het CGVS wijst erop dat u voorafgaand aan uw interview heeft aangegeven geen bezwaar te hebben tegen een gehoor op afstand (zie modaliteiten gehoor op afstand – toegevoegd aan het administratieve dossier). Achteraf diende uw advocaat nog enkele medische documenten in die uw psychologische toestand zouden staven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het ene document slechts een opsomming van doktersbezoeken in de gevangenis betreft. De andere documenten dateren slechts van de dagen voor het interview en wijzen dus allerminst op het feit dat u al langer in behandeling zou zijn. Bovendien bevatten deze documenten geen enkele diagnose en werpen ze evenmin enig licht op uw mentale gezondheid. Het psychologisch verslag bevat weinig objectieve gegevens waaruit blijkt dat de aantasting van het cognitief geheugen dermate is dat u niet in staat bent een volledig en coherent relaas naar voor te brengen. Nergens in dit attest wordt er melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen, om aan de asielprocedure deel te nemen of wat u zou verhinderen om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud via videoconferentie. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij wel degelijk nood had aan specifieke steunmaatregelen. Zijn medische toestand liet niet toe dat een persoonlijk onderhoud zou worden afgelegd. Verzoekers raadvrouw had hierop gewezen. Na het interview werd een medisch attest overgemaakt opgesteld door verzoekers behandelende arts in het centrum, een lijst met een historiek van afspraken met zijn psychiater/psycholoog en een attest met de medicatie die verzoeker in het centrum krijgt. Verzoeker was niet in staat om een gehoor te ondergaan gezien zijn onvermogen om zich zijn verhaal coherent te herinneren en uit te leggen. Uit de voorgelegde documenten blijkt nochtans dat verzoeker sinds 2019 wordt opgevolgd door een psychiater en/of psycholoog en sinds minstens 2019 medicatie neemt omwille van deze mentale problemen. Er werd geen rekening gehouden met de medicatie die verzoeker neemt of met het feit dat hij verklaard had die dag zijn medicatie nog niet te hebben ingenomen, en de mogelijke impact hiervan op zijn vermogen om een persoonlijk onderhoud te kunnen afleggen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds bij de DVZ op 22 juli 2024 had meegedeeld dat hij psychologische problemen heeft. Verzoeker wijst erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij niet in staat was om het persoonlijk onderhoud af te leggen.

Met deze uiteenzetting kan verzoeker echter geen ander licht werpen op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker ontkent niet dat hij zijn medische problematiek op geen enkele wijze had gestaafd voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond. Het louter vermelden van “psychologische problemen” en “epilepsie” brengt niet mee dat is aangetoond dat verzoeker medisch niet in

staat zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud. Verzoeker verduidelijkt op geen enkele wijze welke verklaringen hij bijkomend had willen afleggen maar niet heeft kunnen vermelden omwille van zijn medische toestand. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens niet dat dit niet op normale wijze plaatsvond of dat verzoeker om medische redenen niet kon antwoorden op bepaalde vragen. Op p. 6 van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij samenhangende antwoorden kon geven op vragen over zijn problemen in Marokko.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder (CGVS, p. 2 – 5) dat verzoeker bezwaar uitte tegen het plaatsvinden van een persoonlijk onderhoud via videoconferentie, maar dat hij geen bezwaar uitte tegen het plaatsvinden van een persoonlijk onderhoud op zich: *“Waarom zou het beter zijn om het direct te doen dan via video? Omdat ik ziek ben en je kan me voelen in het echt of ik de waarheid zeg of niet. Als je naar mijn gezicht kijkt. Ik zou dezelfde vragen stellen als nu en ik kan u nu ook zien, het zou dan toch niet veel verschil maken, niet? Ik weet het niet maar ik wil het liever direct doen.”* (CGVS, p. 4 en 5). Vervolgens stelde de *protection officer* voor om toch te proberen en werd het interview voortgezet. Op een bepaald ogenblik, nadat verzoeker een uiteenzetting had kunnen geven over zijn problemen in Marokko, vroeg hij om het interview te stoppen (CGVS, p. 7). Dit verzoek werd ingewilligd. Wat het verhoor via videoconferentie betreft, wordt verwezen naar punt 3.3.5. van dit arrest.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zijn medicatie die dag niet ingenomen had en dat hiermee geen rekening werd gehouden, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat verzoeker om deze reden niet kon verder gaan met het gehoor. Zoals reeds gesteld, maakte hij enkel bezwaar omwille van het feit dat het gehoor via videoconferentie verliep.

Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker pas nadat het persoonlijk onderhoud reeds plaatsgevonden had, medische stukken voorlegde. Deze bevinden zich in het administratief dossier (administratief dossier, map 5, documenten). Het eerste document d.d. 17 juni 2024 geeft een opsomming van medische consultaties in de gevangenis, meer bepaald bij een arts in de algemene geneeskunde, bij een tandarts, bij een kinesist, bij een verpleegkundige, bij een psycholoog (maar verzoeker heeft zich voor deze ene afspraak op 9 april 2024 niet aangeboden) en bij een psychiater. De afspraken bij de psychiater dateren van 13 december 2019, na zijn overplaatsing vanuit St.-Gillis, waarbij hem medicatie voorgeschreven wordt, en van 17 augustus 2021, waarbij hem eveneens medicatie voorgeschreven wordt nadat verzoeker vernomen had dat zijn moeder in Marokko met Covid besmet was en hij vreesde voor haar leven. Uit dit document blijkt dat de arts in de algemene geneeskunde occasioneel diazepam, mirtazapine en trazodone voorschrijft. Het tweede document betreft een overzicht op datum van 19 augustus 2024 van de medicatie die verzoeker in het centrum van Vottem neemt, met name Lyrica (sinds 15 juli 2024) en Diazepam (sinds 8 juli 2024). Het derde document betreft een attest van psychologische opvolging opgesteld door de psycholoog van het centrum te Vottem op 22 augustus 2024. Hierin wordt vermeld dat verzoeker wordt opgevolgd sinds 14 augustus 2024 en dat hij op regelmatige basis gezien wordt.

Bijgevolg wijzen deze documenten niet op het feit dat verzoeker al geruime tijd in behandeling zou zijn omwille van een psychische problematiek. Verzoeker heeft in de gevangenis twee maal een psychiater geraadpleegd, een eerste maal in 2019 bij binnenkomst na zijn overplaatsing en een tweede maal in 2021 nadat verzoeker vreesde voor het leven van zijn moeder. Telkens werd hem medicatie voorgeschreven, maar hij werd verder niet psychiatrisch opgevolgd. Verdere medicatie werd hem door de dienstdoende arts in de gevangenis voorgeschreven.

Deze documenten vermelden geen diagnose van een psychische of medische aandoening. Het attest van de psycholoog werpt geen licht op verzoekers mentale gezondheid. Dit attest vermeldt enkel dat verzoeker wordt opgevolgd maar bevat geen informatie waaruit zou blijken dat de aantasting van verzoekers cognitief geheugen zodanig is dat verzoeker niet in staat zou zijn een volledig en coherent relaas naar voor te brengen. Er wordt in dit attest geen melding gemaakt van een onmogelijkheid om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan. Evenmin wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het afleggen van geloofwaardige verklaringen, tot het deelnemen aan de asielprocedure of tot deelname aan een persoonlijk onderhoud via videoconferentie.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker bij aanvang van de procedure, in de DVZ-vragenlijst “bijzondere procedure noden” zelf eenduidig aangaf dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn relaas of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 22 juli 2024). In de DVZ-verklaring liet hij omtrent zijn gezondheidstoestand optekenen dat hij psychische problemen heeft en last heeft van stress (administratief dossier, stuk 7, map DVZ, verklaring DVZ d.d. 22 juli 2024, vraag 38).

Uit de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud, waarbij verzoeker werd bijgestaan door zijn advocaat, blijkt voorts dat deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan niet worden afgeleid dat verzoeker, al dan niet ten gevolge van medische problemen en/of genomen medicatie of het ontbreken daarvan, niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoont dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3.5. Persoonlijk onderhoud via videoconferentie

3.3.5.1. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker heeft op 19 augustus 2024 plaatsgevonden via videoconferentie. Verzoeker werd hiervan op de hoogte gesteld op 9 augustus 2024 en zijn raadvrouw heeft hiertegen schriftelijk bezwaar geuit op 18 augustus 2024. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op deze geuite bezwaren.

Verzoeker had op 18 juli 2024 een document “Modaliteiten gehoor op afstand” ondertekend waarbij aangekruist werd dat hij geen bezwaar had tegen een gehoor op afstand. In het administratief dossier bevindt zich een “*Privacyverklaring gehoor op afstand – tussenkomende partijen*”.

Verzoeker stelt dat het antwoord in de bestreden beslissing op zijn bezwaren niet volstaat. Hij wijst erop dat de Raad van State in het arrest nr. 254.655 van 3 oktober 2022 heeft benadrukt dat indien het gebruik van MS Teams in strijd zou zijn met de AVG, dit ook zou leiden tot de miskenning van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aangezien uit het dispositief ervan blijkt dat de verwerende partij verplicht is de nodige organisatorische en technische maatregelen te nemen om te voorkomen dat een derde deelneemt aan het persoonlijk onderhoud van de verzoeker om internationale bescherming of kennis kan nemen van de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn verhoor. Hieruit blijkt aldus dat het gebruik van een IT-instrument dat niet voldoet aan de bepalingen van de AVG, verboden is. Volgens verzoeker rijst aldus de vraag of de “passende geheimhouding”, voorzien in artikel 13/1, eerste lid van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 gerespecteerd werd nu het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden via videoconferentie met behulp van het programma MS Teams. Uit voormeld arrest nr. 254.655 van de Raad van State volgt volgens verzoeker dat dit tevens de vraag impliceert of het houden van een persoonlijk onderhoud via het programma MS Teams voldoet aan de waarborgen van de AVG.

Vervolgens duidt verzoeker erop dat uit het NOYB-rapport “*Report on privacy policies of video conferencing services*” van 2 april 2020 (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) blijkt dat MS Teams niet volledig voldoet aan de informatieverplichtingen in de artikelen 12 en 13 van de AVG, met name de verplichting tot transparante informatie, communicatie en nadere regels voor de uitoefening van de rechten van de betrokkene en de verplichting om informatie te verstrekken wanneer persoonsgegevens bij de betrokkene worden verzameld. De verschillende elementen van informatie die onder artikel 13 van de AVG moeten worden verstrekt werden onderzocht en uit dit onderzoek bleek dat MS Teams aan vier voorwaarden hiervan niet voldoet en dat aan zes andere voorwaarden gedeeltelijk is voldaan. Ook blijkt uit het rapport dat het gebruik van MS Teams de doorgifte van persoonsgegevens vanuit de Europese Unie naar derde landen impliceert.

Verzoeker vervolgt dat waar in de bestreden beslissing opgemerkt wordt dat de modelcontracten van de Europese Commissie, de zogenaamde Standard Contract Clauses (SCC; standaardcontractbepalingen) de juridische basis vormen voor het doorgeven van persoonsgegevens naar derde landen, het Hof van Justitie in het arrest Schrems II heeft geoordeeld dat standaardcontractbepalingen, vermeld in artikel 46 van de AVG, geen waarborgen kunnen bieden die verder gaan dan een contractuele verplichting en dat er afhankelijk van de situatie in een derde land, bijkomende maatregelen genomen moeten worden (zie HvJ 16 juli 2020, C-311/18, § 133).

In de bestreden beslissing beperkt de verwerende partij zich er volgens verzoeker toe te stellen gebruik te maken van gedepersonaliseerde, anonieme MS Teams-accounts en end-to-end encryptie (E2EE) waardoor een overdracht van gegevens op grond van artikel 45 van de AVG mogelijk zou zijn. Verzoeker meent echter dat hieruit niet kan worden opgemaakt of het gebruik van MS Teams AVG-conform is of dat deze aanvullende maatregelen voldoende zouden zijn, hetgeen afhankelijk is van de situatie in het derde land waarnaar de gegevens verzonden worden en waarvoor mogelijk een onderzoek dient te gebeuren naar de geldende wetgeving in het derde land en de toepassing ervan in de praktijk. Verzoeker verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin overgegaan werd tot

vernietiging van de bestreden beslissing omdat de Raad werd geconfronteerd met twee tegenovergestelde visies op de aanvullende maatregelen genomen door de verwerende partij en oordeelde dat aanvullende onderzoeksmaatregelen nodig waren aangezien de Raad niet over de nodige technische kennis beschikt om te kunnen bepalen of MS Teams al dan niet voldoet aan de eisen van vertrouwelijkheid en bescherming van persoonsgegevens. Zo werd er in 's Raads arrest nr. 290 058 opgemerkt dat reeds herhaaldelijk vragen gesteld werden aan de verwerende partij door middel van eerdere arresten, zoals herhaald door verzoeker die voorafgaand aan het gehoor zijn concrete bezwaren heeft geuit tegen het gebruik van het programma MS Teams voor het gehoor via videoconferentie omwille van bezorgdheden omtrent vertrouwelijkheid en het mogelijk delen van verzoekers gegevens met derden zoals verder uitgewerkt in het voorliggend verzoekschrift.

Verzoeker meent dat ook *in casu* vastgesteld moet worden dat de verwerende partij geen antwoord heeft geformuleerd op de reeds herhaaldelijk door de Raad en ook door verzoeker gestelde vragen en geuite grieven. Ten slotte meent verzoeker nog dat het gelet op zijn medische toestand hoe dan ook weinig geschikt en passend voorkomt hem te horen via een systeem van videoconferentie.

3.3.5.2. *In casu* wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze toegelicht welke diverse bijkomende maatregelen het CGVS heeft genomen om het door de AVG vereiste beschermingsniveau te waarborgen. Hierbij wordt erop gewezen dat deze bijkomende maatregelen tot gevolg hebben dat de accounts niet kunnen worden teruggeleid naar een verzoeker om internationale bescherming en dat de gegevens die worden overgedragen onleesbaar zijn voor derden die niet betrokken zijn bij het gesprek, waardoor de persoonsgegevens die uitgewisseld worden tussen het CGVS en de verzoeker niet toegankelijk zijn voor de verwerker, *in casu* Microsoft. Meer bepaald wordt erop gewezen dat gebruik wordt gemaakt van gedepersonaliseerde, anonieme Teamsaccounts, die op geen enkele manier teruggeleid kunnen worden naar de verzoeker om internationale bescherming die op afstand gehoord wordt, dat laptops worden gebruikt die specifiek voorzien zijn voor en uitsluitend gebruikt worden voor het horen op afstand en die enkel en alleen een applicatie van Teams bevatten en dat via *end-to-end-encryptie* (E2EE) de audiovisuele verbinding tussen de *protection officer* en de tolk enerzijds, en de verzoeker om internationale bescherming en diens raadsman anderzijds, dermate beveiligd wordt dat de toegang tot het communicatieverkeer tijdens het persoonlijk onderhoud door een externe instantie of persoon onmogelijk is waardoor de bescherming van de persoonsgegevens die op dat ogenblik worden uitgewisseld gewaarborgd is. De maatregelen die in de bestreden beslissing worden beschreven, zorgen er bijgevolg dan ook voor dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens vanwege de Amerikaanse autoriteiten in de praktijk onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, waardoor aldus het vertrouwelijke karakter van het persoonlijk onderhoud naar behoren is gewaarborgd en de verplichtingen vervat in hoofdstuk V van de AVG worden nageleefd. Aangezien de maatregelen die in de bestreden beslissing worden beschreven ervoor zorgen dat de toegang tot de doorgegeven persoonsgegevens onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt, zijn deze genomen maatregelen wel degelijk voldoende om te verzekeren dat niet alleen bij doorgifte van persoonsgegevens naar de Verenigde Staten maar ook naar om het even welk ander derde land, wordt voldaan aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau, zodat een verder onderzoek naar de geldende wetgeving in de Verenigde Staten en de toepassing ervan in de praktijk dan ook niet noodzakelijk is. Verzoeker toont in ieder geval het tegendeel niet aan.

Niettegenstaande verzoeker kennis heeft van de bijkomende beschermingsmaatregelen die het CGVS treft, brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat deze maatregelen onvoldoende zouden zijn om het ontoreikend niveau van gegevensbescherming in de Verenigde Staten te verhelpen. Waar verzoeker verwijst naar een rapport van NOYB, stelt de Raad vast dat dit rapport enkel en alleen uitspraak doet over de mate waarin Microsoft, als het zelf optreedt als verwerkingsverantwoordelijke, voldoet aan de informatieverplichtingen vervat in de AVG. Zoals ook dienstig wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, alsook in het antwoord van het CGVS op het bezwaar dat de raadvrouw van verzoeker op 18 augustus 2024 indiende tegen het plaatsvinden van een gehoor op afstand, treedt *in casu* evenwel het CGVS, en niet Microsoft, op als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7 van de AVG en komt het derhalve aan het CGVS toe om te voldoen aan de informatieplicht vervat in artikel 13 van het AVG.

In dit verband wordt vastgesteld dat uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker geïnformeerd werd over het verloop van het videogehoor en het gebruikte systeem dat garant staat voor een 'passende geheimhouding', dit middels de brief waarbij hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 19 augustus 2024 en de daaraan verbonden "*Privacyverklaring gehoor op afstand – verzoekers om internationale bescherming*" (zie administratief dossier, stuk 4, map CGVS), en dat aldus voldaan werd aan de informatieplicht die overeenkomstig artikel 13 van het AVG op het CGVS rust als verwerkingsverantwoordelijke.

Uit het NOYB-rapport kan verder op geen enkele wijze worden afgeleid dat de NOYB tot de vaststelling is gekomen dat het gebruik van de beschikbare videoconferentiesystemen het door de AVG gewaarborgde

beschermingsniveau zou ondermijnen. Nergens wordt gesteld dat het gebruik van MS Teams niet conform de AVG zou zijn of dat technische maatregelen zoals het gebruik van E2EE niet zouden volstaan als bijkomende beschermingsmaatregel in de zin van het arrest van het Hof van Justitie Schrems II. Integendeel, in het rapport wordt juist uitdrukkelijk gesteld dat het gebruik van E2EE vanuit privacy-perspectief zeer op prijs wordt gesteld (zie p. 3).

Wat betreft nog de door verzoeker aangehaalde vernietigingsarresten van de Raad, wordt erop gewezen dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat in de vermelde rechtspraak nergens gesteld wordt dat het CGVS door het gebruik van MS Teams het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud niet zou eerbiedigen, doch werd door de Raad louter gesteld dat er onvoldoende informatie voorlag inzake de betrouwbaarheid van MS Teams en dat de Raad dienaangaande niet over de nodige technische kennis beschikt. *In casu* dient evenwel te worden opgemerkt dat in het antwoord van het CGVS in de bestreden beslissing op het bezwaar van haar raadsman d.d. 18 augustus 2024 tegen het plaatsvinden van een gehoor op afstand, omstandig wordt ingegaan op de betrouwbaarheid van MS Teams Software, in het bijzonder de hoogwaardige *end-to-end*-versleutelingstechnologie (E2EE) die mogelijk is via deze software en waarvan het CGVS gebruik maakt. Tevens wordt er dienstig op gewezen dat het gebruik van deze software niet los kan worden gezien van de aanvullende maatregelen die het CGVS treft met betrekking tot de organisatie van een persoonlijk onderhoud op afstand en waardoor de toegang door een onbevoegde derde tot de persoonsgegevens die tijdens het persoonlijk onderhoud op afstand worden uitgewisseld onmogelijk of ineffectief wordt gemaakt en zodoende steeds voldaan wordt aan het krachtens Unierecht vereiste beschermingsniveau en dit ongeacht het derde land naar waar de gegevens worden doorgegeven. Verzoeker laat geheel na enige concrete en objectief verifieerbare informatie bij te brengen die een ander licht kan werpen op de betrouwbaarheid van MS Teams Software dan wel het al dan niet doeltreffend karakter van de maatregelen die het CGVS implementeert ter bescherming van zijn persoonsgegevens. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoeker zowel in de "*Privacyverklaring gehoor op afstand – verzoekers om internationale bescherming*" die hij ontving voor zijn persoonlijk onderhoud als in de bestreden beslissing werd gewezen op de mogelijkheid om een klacht neer te leggen bij de Gegevensbeschermingsautoriteit, indien hij meent dat het CGVS haar persoonsgegevens niet verwerkt overeenkomstig de AVG. Uit niets blijkt dat dergelijke klacht werd neergelegd.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat een 'passende geheimhouding' voorzien in artikel 13/1, eerste lid van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 gerespecteerd werd en de confidentialiteit in het licht van de AVG van het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2024 wel degelijk werden nageleefd.

Wat betreft daarnaast nog de bemerking van verzoeker dat het gelet op zijn medische toestand hoe dan ook weinig geschikt en passend voorkomt hem te horen via een systeem van videoconferentie, herhaalt de Raad dat verzoeker nalaat medische stukken bij te brengen waaruit de precieze aard en ernst van de door hem aangehaalde medische problemen blijken (zie *supra*, punt 3.4.4.), laat staan dat hij zou aantonen dat zijn gezondheidstoestand van die aard is dat hij niet in staat is gehoord te worden via een systeem van videoconferentie en/of dat dergelijk gehoor op afstand in zijn geval niet geschikt zou zijn.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker wil niet terugkeren naar Marokko want toen zijn vader overleed, liet zijn vader een huis na dat dan door verzoekers stiefbroers werd afgenomen. Verzoeker woonde met zijn moeder in armoede op straat en zijn moeder werd ziek en kreeg aanvallen.

3.3.6.2. De Raad stelt vast dat verzoeker motieven van economische en interpersoonlijke aard aanvoert die geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie en geen verband houden met het risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige sluit de Raad zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing zoals hierboven uiteengezet onder punt 3.3.3.1. Deze motieven zijn pertinent, volledig en correct.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat tijdens het persoonlijk onderhoud niet dieper werd ingegaan op deze problemen omwille van zijn familie en politieke problemen. Verzoeker meent dat het merkwaardig is dat hem verweten wordt vage verklaringen af te leggen en dat hij er niet in slaagt om coherent te vertellen over het moment waarop hij Marokko heeft verlaten en in België is toegekomen, nu hij gedurende het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij niet in staat was om dit te doen via videoconferentie omwille van zijn mentale problemen.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk kon vertellen over de problemen die hij in Marokko had. Hij antwoordde uitgebreid op de vraag *“Kan u eventueel zeggen waarom u Marokko heeft verlaten?”* (CGVS, p. 6). Vervolgens werd verzoeker gevraagd of er nog andere redenen dan deze zijn waarom hij Marokko heeft verlaten, waarop verzoeker stelt dat hij ook politieke problemen had (CGVS, p. 6). Er werd hem toen gevraagd wat zijn politieke problemen waren en verzoeker stelt: *“In Marokko zijn er geen rechten, ze nemen alle rechten. Zeker als je arm bent. Grote eten kleinen. En als ik een kind was weet ik niet meer, ik had zoveel problemen met hen maar ik herinner me niks meer. Maar ze geven je nooit rechten. Enkel rijke mensen wonen in dit land.”* Er wordt vervolgd: *“Heeft u persoonlijk ooit problemen gehad, politieke problemen? Ik was echt jong. Ik zag mijn rechten werden afgenomen. Maar ik had geen problemen. Ze namen gewoon onze rechten. Welke rechten namen ze van u? Ze namen ons huis. Het enige dat mijn vader achterliet. Wie nam uw huis? Mijn halfbroers, de broers van mijn vader, stiefbroers. En dat is waarom mijn moeder ziek werd. Het is door hen. Waarom namen ze het huis? Ze wouden het nemen. Heeft u iets gedaan om het terug te krijgen? Mijn moeder probeerde haar best maar niks werkte en ik was nog een kind. Ik was minderjarig.”*

Hieruit blijkt dat wel degelijk dieper werd ingegaan op de problemen die verzoeker kende met zijn familie en de problemen die hij bestempelde als politieke problemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het geheel niet ingaat op de overige motieven in dit verband, terwijl het aan hem toekomt om de motieven *in concreto* te weerleggen of te verklaren en met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij verzoekers asielmotieven uitgebreid heeft onderzocht. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Verzoeker voert daarnaast nog op algemene wijze aan dat telkens de meest nadelige interpretatie werd gebruikt door de verwerende partij, doch zonder *in concreto* aan te duiden welke elementen volgens hem voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

3.3.6.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoeker zich beroept op motieven die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie. De Raad meent dat verzoeker ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan. Zoals reeds gesteld betreft de concrete kritiek in het verzoekschrift niet de bestreden beslissing maar een andere situatie die niet voorligt in huidige zaak.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET